

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl soudcem Mgr. et Mgr. Jaroslavem Vávrou ve věci

žalobce: **R. V.,**
zastoupeného Mgr. Romanem Klimusem, advokátem
sídlem Vídeňská 188/119d, 619 00 Brno

proti

žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**
sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. KrÚ 67741/2017/ODSH/13, ze dne 16. 10. 2017

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu a následného zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Holice, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1, písm. f), bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“).
2. Tohoto přestupku se žalobce dopustil z nedbalosti tím, že dne 8. 5. 2017 v 8.38 hodin, v obci Ostřetín, na silnici III/30511 ve směru jízdy na obec Horní Jelení, poblíž č.p. 269, jako řidič motorového vozidla tovární značky Land Rover, registrační značky XXX XXXX, řídil vozidlo rychlostí 81 km/h, přičemž dovolená rychlost v obci plynoucí z dopravní značky č. IS 12a činila 50 km/h. Po odečtení odchylky byla nejnižší naměřená rychlost stanovena na 78 km/h. Uvedeného přestupku se žalobce dopustil v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců podruhé. Za to byla žalobci uložena pokuta 2.500 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech druhů motorových vozidel po dobu jednoho měsíce. Rovněž byla uložena povinnost uhradit náklady přestupkového řízení.
3. Žalobce v žalobě namítl, že napadené rozhodnutí i rozhodnutí orgánu prvního stupně jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, jsou nesrozumitelná a rozporná. Nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav a před orgánem prvního stupně došlo k vadám řízení. Žalobní námitky jsou faktickým opakováním odvolacích námitek ze správního řízení. Jednotlivé okruhy námitek žalobce lze vymezit takto:
  - a. Orgán prvního stupně neakceptoval omluvu žalobce z ústního jednání doloženou průkazem pracovní neschopnosti. Ošetřující lékař hodnověrně potvrdil, že žalobce se nemohl účastnit ústního jednání. Správní orgán však omluvu neuznal. Konání ústního jednání v nepřítomnosti žalobce je zásadním zásahem do jeho práv. Správnímu orgánu nic nebránilo stanovit náhradní termín. Jeho postup byl v rozporu s ustálenou judikaturou – zmiňuje rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) sp. zn. 2 As 77/2015 ze dne 4. 8. 2015. Žalobce toto uvedl již v odvolání, žalovaný tuto námitku vypořádal pouze odkazem na formální nedostatek omluvy dle § 37 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“)
  - b. Došlo k dvojímu porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Upozornil na rozhodnutí NSS sp. zn. 2 As 161/2014 ze dne 18. 2. 2015. Na tuto skutečnost již upozornil v odvolání. Žalovaný toto vypořádal pouze poukazem na poučení v doručeném předvolání k ústnímu jednání, což je nedostatečné. Též žalovaný se dopustil prakticky stejné chyby. Žalobce totiž avizoval doplnění a rozvedení podaného dovolání, což mu žalovaný neumožnil. Pokud se pak žalovaný pokoušel vypořádat s nerozvedenými námitkami, opomněl například se vypořádat s námitkou hodnocení materiální stránky skutkových podstat překročení rychlosti. Rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné.

- c. Výše sankce a nová právní úprava – poukázal na princip retroaktivity ve prospěch v souvislosti se zákonem č. 250/2016 Sb., účinným od 1. 7. 2017. Žalovaný měl toto ve svém rozhodnutí zohlednit, žalobci bylo totiž možno pokutu snížit až na 500 Kč. Rozhodnutí neobsahuje dostatek důvodů.
  - d. Zopakoval námitku nepřezkoumatelnosti a připomněl, že požaduje možnost doplnit a rozvést námitky uvedené v bodě 4. prvního doplnění odvolání ze dne 21. 8. 2017.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal především na obsah žalovaného rozhodnutí, argumentoval proti návrhům žalobce v žalobě a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Poukázal též na to, že podání žalobce v průběhu správního řízení nesplňovala náležitosti dle správního řádu.
  5. Krajský soud přezkoumal v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), žalované rozhodnutí, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům. Úvodem lze předeslat, že žalobu soud za důvodnou nepovažuje.
  6. Při rozhodování o přestupku vycházel správní orgán I. stupně z úředního záznamu příslušníků Policie ČR o podezření z přestupku ze dne 8. 5. 2017, oznámení přestupku, záznamu o přestupku včetně fotodokumentace radarového měření, osvědčení o proškolení příslušníků policie, ověřovacího listu měřicího zařízení vydaného českým metrologickým institutem. Žalobce jako pachatel přestupku se bezprostředně po přestupku nevyjádřil, odmítl vypovídat a dle záznamu o přestupku jej odmítl podepsat. Ústního jednání u orgánu I. stupně se žalobce nezúčastnil.
  7. Z pohledu soudu se správní rozhodnutí orgánu prvního stupně jeví jako velice rozsáhlé – obsahuje 10 stran hutného textu. Jinými slovy řečeno, kdo by chtěl být uznán vinným za jednoznačné dokladované porušení pravidel silničního provozu – nadměrná rychlost v zástavbě obce při zřejmé situaci a dopravním značení, takto složitým rozhodnutím, a to navíc v situaci, kdy řidič při zastavení policisty vůbec ničeho nenamítá a do vydání správního rozhodnutí nevznesl jedinou námitku? V tomto případě a jemu obdobným není patrně vše tak, jak má být.
  8. První řádná reakce žalobce (krom stručné obecné e-mailové omluvy den před nařízeným jednáním a dalších nepodepsaných zpráv) na projednávanou věc v jejím meritu byla obsažena až v doplnění blanketního dovolání, jež bylo doručeno správnímu orgánu dne 20. 9. 2017. V tomto vyjádření ke skutkovému stavu nevznesl jakékoli připomínky. Sdělené odvolací námitky, jež jsou předobrazem žalobních tvrzení, zněly takto: nesouhlas s nevyhověním omluvě z jednání, porušení § 36 odst. 3 správního řádu a další okolnosti včetně hodnocení materiální stránky přestupku. Na vznesené námitky žalovaný jako odvolací orgán ve svém rozhodnutí reagoval tak, že tyto řádně a přijatelně vypořádal.
  9. K žalobním bodům a následnému přezkumu soudem je třeba uvést, že není účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí opakovaně zkoumat závěry, které učinily

správní orgány, pokud byly řádným způsobem a dostatečně odůvodněny. Smyslem soudního přezkumu není stále dokola opakovat již jednou vyřčené a vyvracet opakovaně námitky žalobce. Kdo má zájem a vůli pochopit – pochopí, kdo nikoli – pro toho je další opakování již nadbytečné.

10. Postup žalobce v dané přestupkové věci vykazuje některé znaky účelové snahy o prodlužování prošetření věci, byť se nejedná o postup zjevně obstrukční. Tyto znaky lze spatřovat v: odmítnutí podpisu záznamu o přestupku s případnou absencí vyjádření, absence vyjádření k přestupku v průběhu jednání před správním orgánem za situace, kdy žalobce později namítá, že neměl dostatek prostoru uplatňovat svá práva, omluva doručená zcela na poslední chvíli před jednáním (byť se mohlo jednat o náhlou zdravotní indispozici – k tomu se soud vyjádří níže), opakovaná nepodepsaná podání adresovaná správnímu orgánu, blanketní odvolání. Taková volba strategie obrany žalobce ve svém souhrnu dosti oslabuje hodnověrnost žalobcovy argumentace. Soud připomíná směrem k žalobci, že pravidla (nejen pravidla silničního provozu) jsou stanovena k tomu, aby se dodržovala. Za porušení pravidel má následovat přiměřený a včasný trest, neboť pokud by tomu tak nebylo, efektivita vymáhání dodržování pravidel by byla citelně oslabena. Každý má právo se na pozemní komunikaci v podobě silnice, či v její blízkosti, cítit bezpečně a k tomu pravidla slouží.
11. V rámci přezkumu napadeného rozhodnutí ve smyslu § 75 s. ř. s., je krajský soud povinen zkoumat, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostaly své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Pokud krajský soud zjistí, že správní orgány takto nepostupovaly, bude na něm, aby na základě žalobních tvrzení a navrhovaných důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil (§ 77 odst. 2 s. ř. s.). To může učinit porovnáním s důkazy již provedenými v řízení před správními orgány, zopakováním důkazů již provedených nebo provedením důkazů nových. Jsou-li nedostatky ve zjištění skutkového stavu takového rozsahu, že jejich odstraňování by znamenalo nahrazovat činnost správních orgánů soudem, uloží krajský soud tuto povinnost správnímu orgánu.
12. V rozsudku ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 4037/10 – Fazia Ali v. Spojené království Evropský soud pro lidská práva však uvedl, že pojem „úplný přezkum“ však není vykládán doslova a Soud (zde míněno ESLP) se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (sufficient review). Je třeba též přihlídnout ke specifčnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a odvolací soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy tak nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Soud (ESLP) zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (expediency), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva, jakými jsou např. územní plánování, ochrana životního prostředí či regulace lovu (např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. listopadu 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle ESLP nutno posoudit

- a. pravomoci příslušného soudního orgánu,
  - b. oblast, jíž se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti,
  - c. míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají,
  - d. způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a
  - e. obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby. Soud proto musí přezkoumat právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány.
13. V daném řízení přestupce R. V. soud v rámci svého přezkumu ověřil, že shora uvedené podmínky pro naplnění spravedlivého správního řízení byly splněny. Žalobce měl dostatek možnosti se se správním spisem seznámit, být účastem jednání, byl s postupem správního orgánu v průběhu řízení seznamován. Účelem soudního přezkumu a též odvolacího správního orgánu (viz shora) je zaměřit se spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů, postupovat tedy jinak než se v tomto řízení žalobce snaží soudu podsunout. V soudním řízení je prostor ke skutkovému přezkumu věci toliko v omezeném případě, kdy by správní orgán postupoval v rozporu s oprávněnými zájmy účastníků, např. pokud by krátil nedůvodně jejich procesní práva, aplikoval nesprávně zákonné předpisy, atd. Skutečnost, že správní orgán rozhodne tak, že shledá přestupce vinným a uloží mu sankci, není výrazem nerespektování práv žalobce.
14. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č.j. 5 As 126/2011-68, publikovaném pod č. 3014/2014 Sb. NSS).
15. V nyní posuzované věci správní orgány tomuto požadavku dostály. Podklady, které správní orgány použily ke zjištění skutkového stavu a k prokázání viny žalobce, plně postačovaly k vydání rozhodnutí o tom, že se žalobce dopustil zmíněného přestupku. Žaloba nemohla být úspěšná, neboť žalobcem uplatněné námitky nemohly samy o sobě bez dalšího vyvrátit závěry správních orgánů o existenci viny žalobce. Správní orgány vycházely především z oznámení o přestupku sepsaném příslušníky policie, dále měly k dispozici dokumentaci přestupku včetně výstupů měřicího radarového zařízení a fotografie. Správní orgány tak vycházely z dostatečných podkladů ke zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností [§ 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“)].
16. Již shora soud uvedl, že žalobní námitky žalobce jsou z převážné části faktickým opakováním námitek odvolacích, které žalobce prostřednictvím svého zástupce doplňuje stručně tak, že nesouhlasí s tím, jakým způsobem žalovaný odvolací námitky vypořádal. K tomu žalobce doplňuje námitku toho, že nebylo přihlédnuto k možnosti snížení sankce dle nové právní úpravy účinné od 1. 7. 2017.

17. Soud úvodem sděluje, že rozhodnutí orgánu prvního stupně i žalovaného považuje za přezkoumatelná. Správní orgány popsaly zjištěný skutkový stav, tento podřadily pod skutkovou podstatu přestupku a učinily příslušné úvahy a závěry, které dostatečně odůvodnily. Skutkový stav je odpovídajícím způsobem podložen zajištěnými důkazy, mezi kterými podstatnou roli hraje záznam o přestupku a vytištěná verze záznamu o měření rychlosti radarem. Žalobce po celou dobu řízení skutkový stav jakkoli nerozporoval. Žalovaný se dostatečně vypořádal s doplněnými odvolacími námitkami. Naopak soud již shora poukázal na to, že správní orgány (dalo by se říci, že až neobvykle obsáhle v případě orgánu prvního stupně) odůvodňovaly svá rozhodnutí.

18. K jednotlivým námitkám žalobce soud uvádí:

Nepřítomnost na ústním jednání, nepřijetí omluvy žalobce

Správní orgán prvního stupně svůj postup řádně odůvodnil, soud zde poukazuje na strany 3 a 4 jeho rozhodnutí. Rovněž žalovaný se touto námitkou zabýval odpovídajícím způsobem na straně 4 a 5 napadeného rozhodnutí. Především platí, že žalobce byl pro případ omluvy předem upozorněn na to, jaké náležitosti má omluva obsahovat a jak bude správním orgánem postupováno při jejím vyhodnocování z hlediska důvodnosti (viz strana 2 a 3 oznámení o zahájení správního řízení o přestupku, které rovněž plnilo funkci předvolání). Žalobci bylo předvolání doručeno dne 29. 5. 2017, termín jednání byl stanoven na 9. 6. 2017 v 8.00 hodin. Žalobce dne 8. 6. 2017 v 17.15 doručil správnímu orgánu elektronicky nepodepsaným e-mailem omluvu, ve které pouze uvedl, že se nemůže dostavit k jednání, neboť je v pracovní neschopnosti. Jako přílohu e-mailu doručil kopii rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti vystaveného dne 8. 6. 2017, s tím, že od tohoto data počíná pracovní neschopnost. Je pravdou, že se jednalo o omluvu první.

19. Správní orgán omluvu nevyhodnotil jako náležitou, což popsal a odůvodnil ve svém rozhodnutí. Žalovaný se s ním ztotožnil. Soud v takovém postupu pochybení nespatřuje. Pokud žalovaný poukazoval na rozhodnutí NSS sp. zn. 2 As 77/2015 ze dne 4. 8. 2015, tak toto rozhodnutí soud nepovažuje za příléhavé k nyní projednávané věci, a to již z důvodu odlišného skutkového stavu. Soud nemá dostatek informací, aby hodnotil minulý zdravotní stav žalobce a jeho schopnost se účastnit přestupkového řízení, to ostatně není úkolem soudu. Rovněž soud připouští, že zdravotní indispozice žalobce mohla vzniknout náhle den před nařízeným přestupkovým jednáním. Pak žalobce nemusel mít jinou možnost, než omluvu zaslat operativně v obyčejné e-mailové zprávě. Již však opomněl své podání řádně doplnit ve smyslu § 37 správního řádu. Soud shora uvedl, že jisté postupy žalobce nasvědčují o účelovosti jeho námitek – tento stav je jedním z nich. Za důležité však soud považuje to, že žalobce nijak dál blíže svoji omluvu nekonkretizoval a přitom o potřebnosti takového postupu byl předem seznámen v předvolání, tedy pokud stál o to, aby k omluvě jako důvodné bylo přistoupeno. Nadto v dokladu o pracovní neschopnosti měl stanovené výhazky.

20. K prokazování a vyhodnocování důvodnosti omluvy poukazem na doklad o pracovní neschopnosti soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 13.8.2015, č.j. 10 As 251/2014-53, ve kterém se NSS pod body 15 až 21 odůvodnění důkladně věnoval vypořádání velmi obdobných námitek žalobce a tyto v jejich celku odmítl. Na tuto pasáž odůvodnění

soud pro stručnost odkazuje. Bod 15 odůvodnění konkrétně zní: „Stěžovatel ve své omluvě z ústního jednání poukázal pouze obecně na „aktuální zdravotní stav“ a předložil kopii III. dílu rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti ze dne 11. 11. 2013; z omluvy ani z připojeného rozhodnutí nevyplývá druh onemocnění, léčebný režim, očekávaná délka onemocnění či údaj o případné další kontrole u lékaře. Je nutno zdůraznit, že ne každé onemocnění odůvodňující dočasnou pracovní neschopnost znamená automaticky nemožnost zúčastnit se soudního jednání. Nelze tedy přisvědčit stěžovateli, že by z předložených dokladů vyplývala určitá (konkrétní) zdravotní komplikace nebo nemožnost vycházek, jak stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí. Stěžovatel byl přitom magistrátem podrobně poučen, že k uznání omluvy nepostačuje pouze tvrzení o „neurčitých zdravotních problémech“. Toto poučení ze strany správního orgánu zcela odpovídá zákonem stanovené povinnosti správního orgánu posoudit řádnost omluvy a důležitost důvodu nepřítomnosti stěžovatele u jednání. Z pouhého obecného údaje o neurčité zdravotní komplikaci nelze nijak usoudit na závažnost onemocnění a tím ani na důležitost důvodu nepřítomnosti při jednání. Jak správně uvedly správní orgány i krajský soud, ani předložení kopie III. dílu rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, ze kterého je zřejmé pouze jméno stěžovatele a lékaře a den počátku pracovní neschopnosti, neprokazuje relevantní skutečnosti pro posouzení omluvy, tedy že stěžovatel měl zdravotní komplikaci, jež mu skutečně zabraňovala dostavit se k ústnímu jednání (a nikoliv např. jen zdravotní komplikaci takového druhu, že nemohl vykonávat svou práci s ohledem na její charakter), a že tato komplikace trvala také v den ústního jednání.“

21. Z citovaného rozsudku NSS dále rovněž plyne, že správní orgán nemá povinnost si zdravotní stav sám ověřovat u příslušného lékaře. Povinnost tvrdit a důkazně podložit existenci důležitého důvodu nepřítomnosti při jednání byla na straně žalobce. Soud má za to, že nebylo porušeno právo žalobce na projednání věci v jeho přítomnosti a právo vyjádřit se při ústním jednání ke zjištěným skutečnostem a k důkazům ve smyslu § 73 odst. 2 a § 74 odst. 1 zákona o přestupcích případně dle ustanovení o správním řádu, neboť v důsledku vlastní pasivity žalobce tato práva nevyužil.

22. Porušení práva vyjádřit se podkladům - § 36 odst. 3 správního řádu

Tato námitka dle soudu rovněž souvisí s neúčastí jednání žalobce na jednání před orgánem prvního stupně, o které soud pojednal výše. Žalobce tuto námitku předkládá velmi stručně. Je třeba uvést, že již žalovaný námitku vypořádal v obecné rovině na straně 5 rozhodnutí a konkrétní připomínky vypořádal na stranách 5 až 8 rozhodnutí. Žalobce byl v předvolání řádně poučen o tom, co je mu kladeno za vinu a jaké podklady k tomu jsou k dispozici. Ostatně žalobce skutkově cokoli v celém průběhu šetření věci, ani před soudem, ničeho nenamítal. Právní předpisy a tedy i předpisy přestupkového neexistují ve vzduchoprázdnu, rovněž správní řízení je vedeno za jasně daných okolností a postup v něm plyne ze zajištěných podkladů. Žalobce měl možnost se vyjadřovat k věci ve smyslu § 73 odst. 2 a 74 odst. 1 přestupkového zákona a též § 36 odst. 3 správního řádu. Posouzení projednávané věci spočívalo především ve zhodnocení informací ze záznamu policie o podezření z přestupku a z fotodokumentace. Tyto informace nejsou pro žalobce ničím novým, neboť z uvedeného záznamu plyne, že přestupkového jednání byl sám osobně jako řidič vozidla přítomen. Soud tak souhlasí s žalovaným, že práva žalobce ve smyslu namítaného porušení § 36 odst. 3 správního řádu nebyla porušena.

23. Na tomto místě je vhodné též připomenout, že smyslem a účelem v § 36 odst. 3 správního řádu vymezených procesních práv účastníka řízení je, aby žalobce znal všechny podklady, které byly při rozhodování v jeho věci užity. Pokud skutkový stav nedoznal změn, zejména pokud nebyly provedeny důkazy, o nichž žalobce nevěděl, není třeba postupovat dle § 36 odst. 3 správního řádu (k tomu srov. např. odstavec 30 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2013, č. j. 1 As 85/2013-51, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č.j. 8 Afs 21/2009-243, publikovaný pod č. 2073/2010 Sb. NSS). Z tohoto důvodu není případná žalobní námitka, že obdobného porušení práva žalobce se dopustil i žalovaný. Ze správního spisu je zřejmé, že od samého počátku řízení skutkový stav změn nedoznal a důkazy (shora soudem popsané) jsou shodné od samého počátku řízení. Měl-li žalobce zájem, mohl kdykoli od spáchání přestupku veškeré podklady znát.

24. Výše sankce (pokuty) – nová právní úprava

Rovněž tato námitka žalobce není důvodná. Soud souhlasí s vyjádřením žalovaného, že sankce byla uložena na samé spodní hranici výměry a příslušná ustanovení zákona o silničním provozu se jakkoli nezměnila. Kam tedy žalobce za takového stavu směřuje? Uloženými sankcemi se orgán prvního stupně zabýval podrobně na stranách 7 až 9 svého rozhodnutí. Tato oblast poté nebyla předmětem odvolacího řízení. Argumentace žalobce novou právní úpravou není na místě. Úkolem žalovaného jako odvolacího orgánu nemůže být předjímat všechny možné námitky žalobce, které později uplatní ve správní žalobě. Žalobcem citované ustanovení § 44 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich nedává v předmětném případě jakýkoli prostor k následným úvahám v možný prospěch žalobce. Absenci úvahy žalovaného na toto téma nepovažuje soud za důvod k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Pokud soud stručně zhodnotí důvody mimořádného snížení výměry pokuty dle citovaného ust. § 44, tak zjistí, že je nelze jakkoli vztahovat k žalobci. Nejednalo se o pokus přestupku, pachatel neodvracel útok nebo jiné nebezpečí, okolnosti případu a osoba pachatele nedávají bližší předpoklady ke snížení (nic takového žalobce v průběhu řízení neuváděl), uložená sankce není k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná (žádné takové okolnosti se v průběhu řízení neobjevily).

25. Materiální stránka přestupku a postupné doplňování obrany žalobce

Materiální stránkou přestupku se orgán prvního stupně zabýval na straně 9 rozhodnutí a rovněž žalovaný tak činil na stranách 6 a 7 napadeného rozhodnutí. Žalobce jako řidič překročil povolenou rychlost v obci o více jak 20 km/h(!), a to uprostřed obce, tedy nikoli nedaleko od dopravní značky označující počátek obce jako lidmi obydleného území, kde lze předpokládat vyšší koncentraci pohybujících se osob. Přitom se jednalo o ranní hodiny (8.38) svátečního dne. Soud na odůvodnění správních orgánů odkazuje.

26. Podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona o přestupcích je přestupkem zaviněné protiprávní jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně. Jak vyplývá z uvedeného ustanovení, znaky přestupku jsou stanoveny zákonem, přičemž přestupek je vymezen materiálním a formálním znakem, které musí být naplněny současně. Naplnění formálního znaku

nebylo v zásadě zpochybněno, rychlost jízdy byla překročena. Materiální znak je představován tím, že zaviněné protiprávní jednání porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a zájmy uvedené v ustanovení § 1 zákona o přestupcích. Zde žalobce neurčitě naznačuje a vytýká žalovanému neurčitou absenci úvahy. Soudu je v této oblasti známa i vcelku ojedinělá judikatura odkazující např. na teoreticky možnou situaci vozovce kdy přestupce tvrdil, že tento (materiální) znak naplněn nebyl, neboť v dané chvíli nemohl nikoho ohrozit. Jedná se o rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 104/2008-45 ze dne 14. 12. 2009.

27. Žalobce v projednávané věci překročil nejvyšší povolenou rychlost pro jízdu v obci o 28 km/h, tedy ve výši zcela podstatné. Tím žalobce naplnil jak formální (překročil rychlost) i materiální (ohrozil zájem společnosti - bezpečnost provozu na pozemní komunikaci rychlou jízdou) znaky přestupku. Již Nejvyšší správní soud uvedl ve výše citovaném rozsudku, formální znaky přestupkového jednání naplňují v běžných případech i znaky materiální. Z rozsudku, jehož se žalobce snad teoreticky nepřímou dovolává, však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku nedošlo vždy, když je sice naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby, avšak nedojde k přímému ohrožení osob nebo majetku. Je totiž možné, že za konkrétních okolností a v určitém konkrétním případě, nemusí překročení rychlosti vždy znamenat, že byla naplněna i materiální stránka přestupku proti bezpečnosti silničního provozu na pozemních komunikacích (viz zmíněný rozsudek NSS, kdy se jednalo o překročení rychlosti o 2 km/h, přitom k měření rychlosti došlo několik metrů na přehledné m úseku před umístěním značky „konec obce“). Nicméně tato konstrukce platí pouze v případě, kdy existují významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti; tím nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek. Tak tomu, však vzhledem k míře překročení stanovené hranice a místu, kde došlo k naměření rychlosti stěžovatele, nebylo.
28. Závěrem soud dodává, že pochybení správních orgánů nespatřuje ani v tom, že žalobci nebyly dány možnosti své námitky rozvést. Tato námitka opět souvisí s jistou pasivitou žalobce v průběhu řízení. Žalobce měl dostatek času svá podání orgánům předkládat, byl opakovaně poučován o náležitostech svých podání a rovněž o tom, že jeho podání neobsahují podpis. Postup žalobce spíše svědčí o tom, že takový stav (nemožnost se vyjádřit) se pouze pokouší navodit. Žalobce s takovým postupem vystupoval i rovněž ve vztahu k soudu, kdy je však zcela zřetelně omezen zásadou o koncentraci řízení a lhůtou dle § 71 odst. 2 a § 72 odst. 1 správního řádu. Žaloba přitom byla podána je několik málo dní před uplynutím lhůty dvou měsíců.
29. Veškeré námitky žalobce soud posoudil jako nedůvodné. Proto s ohledem na shora uvedené závěry nebyla žaloba shledána důvodnou a krajský soud ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
30. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.. Žalovanému náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: <http://www.nssoud.cz>.

Pardubice, 20. listopadu 2018

Mgr. et Mgr. Jaroslav Vávra v. r.
samosoudce